

Kjære forældre!

Jeg faar vel ta mig sammen og skrive et brev nu. Jeg skulde ha gjort det for flere dage siden, men saa maatte jeg love sjømandsprest Welle at præke i sjømandskirken her paa søndag den 25de og daa maatte jeg jo benytte tiden til at studere mine præken. Det er forresten ikke saa meget man faar gjort paa en dag, for varmen her er rent trykkende nu. Jeg er jo kommet ut av den mest tropiske hete som vi hadde den søndenfor ekvator i Rio de Janeiro og Santos. Dog har vi også her i Buenos Aires en meget respektabel temperatur. Den holder sig mellom 30 og 40 grader Celsius i skyggen, i gaar 37, i forgaars 34 grader C. Luften er ogsaa temmelig fugtig, saa varmen kjendes noksaa trykkende. Jeg er jo ikke blit helt aklimatiseret endnu, men jeg vænner mig jo efterhaanden mere og mere til varmen. Jeg sover godt, spiser godt og er frisk og sterk. Man skulde ikke tro at det gik an at sove saa godt i denne varmen, men merkelig nok gaar det udmerket. Det sterke lys og den sterke hete om dagen virker søvndyssende. Om natten er det jo heller ikke saa varmt. Jeg sætter op vinduerne for at faa mest mulig luft og taaler heller nogen smaa moskitostik end trykkende hete i soveværelset. – Som jeg skrev paa kortet hadde jeg en liten tårn med kolerine den første eftermiddag og den første nat jeg var her, men allerede næste dag var jeg frisk igjen. Jeg maa saaledes si at jeg meget fort vændte mig til kosten her. Den er nemlig ikke slik som paa Ortega. Til frokost kaffe med melk i, hvetebrød og en klat smør saa stor som en tokroning. Da dette blir noget tynd kost for os nordmænd forlanger jeg gjerne egg ekstra. Til middag og aftens er der forskjellige varme retter av kjød og fisk, som regel meget vel tillavet. Til dessert næsten bestandig frugt, bananer eller vindruer. Vandet her er noksaa lunkent og ikke paa langt nær saa godt som Maridalsvandet i Kristiania eller Mesnavandet i Lillehammer. Da tyfus er noksaa utbredt her i byen paa denne tid maa man være litt forsiktig med drikkevandet. Jeg drikker derfor gjerne et krus øl til min middag.

Tiden gaar og jeg har nu allerede været her mer en uke; muligens kommer jeg til at bli her endnu i 14 dage a 3 uker. Jeg kom hit til byen mandag morgen den 19de. Da ingen fra kompaniet mødte op paa bryggen, tok jeg ind paa et forholdsvis billig fransk hotel, hotel de la Paz. Værelsene var ganske smaa, men kosten var renslig og god. Værten snakket baade tysk, engelsk og fransk foruten spansk, saa det var ikke vanskelig at bli forstaaet og selv forstaa. – Jeg fik da vite adressen for det norske konsulat og opsøkte det om formiddagen. Det var imidlertid lukket paa grund av karnevalsfridagene (søndag, mandag og tirsdag) og vilde ikke bli aapnet før onsdag. Jeg fik dog konsulens privatadresse og opsøkte den. Kun en spansk tjener var alene hjemme. Konsulen var reist paa landet for nogen dager. Den spanske tjener fulgte mig dog til konsulens brors, den rike Don Pedro Christoffersens bolig. Der traf jeg en norsk tjener, som var alene hjemme. Hos ham fik jeg rede paa hvor de norske baate i almindelighet pleiet at lægge til. Like efter middag tok jeg derut til La Brea med trikken og gik langs kaien og saa efter det norske flag. Snart fik jeg øie paa en svensk baat og gik ombord. Der fik jeg rede paa at et seilskib fra Syd Georgia laa like i nærheten. Det het «Tiuka». Jeg gik ombord og fik da rede paa at dampbaaten, som jeg skulde reise med «Harpon» antagelig vilde komme en av de første dage. Jeg fik ogsaa opspurgt hvor den norske sjømandskirke var. Jeg gik derhen og traf baade sjømandsprest Welle og fruene hjemme. Jeg blev da eftermiddagen hos dem. Jeg vidste da nu, at jeg vilde faa noksaa god tid i Buenos Aires og kunde slaa mig til ro. – Mine norske penge hadde jeg dog ikke faaet vekslet endnu. Men den elskverdige vært paa hotellet hadde laant

mig 10 peso. (ca 16 kr). Mesteparten av tirsdag frm. Gik med til at faa min bagage fra toldboden til hotellet. – Onsdag aften kom kapteinen paa Tiuka op paa hotellet. Kielland er hans navn. Han var i land, da jeg var ombord. Han bad mig komme paa Compania Argentina de Pesca's kontor næste morgen. Han laante mig ogsaa 50 peso til at betale hotel-regningen med. Næste morgen gik jeg paa kompaniets kontor og traf der en nordmand (Hammer) der hører med til kontorpersonalet. Han fulgte mig til Hotel Kaiserhof, et tysk hotel, som kompaniet hadde bestemt til ophold til mig. Jeg fik da samme formiddag min bagage bragt dit. Kaiserhof er litt flottere og litt kostbarere end «La Paz», men ikke overvættes luksuriøst utstyret. Vore almindelige norske hoteller er nok meget finere utstyret. Jeg har nu et værelse i øverste etage med utsigt over litt av byen og havnen. Solen kommer om morgenen og steker om formiddagen, saa næsten hele formiddagen og en stund like efter middag er det utholdelig varmt. Om aftenen er det dog ganske kjølig og godt. –

Fredag var jeg hos pastor Welle til aftens sammen med to nordmænd, en krigsskolekamerat av mig, løytnant Ljungberg og en forretningsmand, Skavang. Løytnant Ljungberg er med paa landmaalingsarbeide i republikens nordlige del sammen med spanioler og indianere. Her er adskillige nordmænd og endda flere dansker og ikke saa faa svensker. – Søndag hadde vi altsaa vor norske gudstjeneste i sjømandskirken her. Pastor Welle forrettet altertjenesten, og jeg præket. Det var baade rart og paa samme tid opløftende efter saa lang tids samvær med bare utlændinger igjen at træffe sammen med likesindede landsmænd. Der er flere kristne blant sjøfolkene her. Enkelte av kapteinene taler endog til opbyggelse. – Til middag var jeg hos presten. Efter middag gik vi en tur sammen med en del av sjøfolkene og besaa det historiske museum. Saa drak samtlige te hos presten. Der skulde være et aftenmøte kl 8 i kirken, - men jeg var for træt til at overvære det og tok tilbake til hotellet til aftens. –

Igaar var jeg ombord i Harpon og besaa baaten. Den er forholdsvis komfortabel til lastebaat at være. En liten hyggelig salon og flere smaa hyggelige lugarer. Jeg faar der en lugar alene. Dessuten skal der ogsaa reise en kontorist nedover saa jeg faar ogsaa følge. – De folk jeg hittil har truffet fra Syd Georgia er hyggelige greie folk. Der er deilig sommer dernede nu fortæller der. Kaptein Larsens frue og datter er dernede nu, men sandsynligvis reiser de hjem næste gang Harpon gaar hit til Buenos Aires. Antagelig skal de bli hjemme i Norge en stund for saa æfter en 4 a 5 maaneders tid at ta hele familien ned til øen. Der skal kjøpes en ny baat til transport mellem øen og Buenos Aires og antagelig følger de med den tilbake. Hvis disse skibskapteinernes formodninger medfører rigtighet, saa blir der jo litt familieliv paa øen, hvad der jo vil forøke hyggen. –

Buenos Aires har jeg ikke set saa meget av endnu, skjønt jeg har været her en uke. Byen har flere vidunderlige deilige parker med mange forskjellige slags trær og blomster. Fontæner, monumenter og pragtfulde bygninger er der en hel del av. Men gaterne er trange og trafikken derfor rent generende livlig. Byen er flat og omegnen er ogsaa flat saa hvad skjønnhet og avveksling i natur angaar, saa kommer Buenos Aires ikke paa langt nær op mot det vidunderlige deilige Rio de Janero, som er den vakreste og mest storslagne by jeg endnu har seet. – Det store almindelige folk her er skiddent og fælt at se til. Flere er halvblods indianere. Sproget er spansk, opplysningen liten. Kan man ikke spansk er det vanskelig at greie sig i byen. Engelsk eller tysk er det svært faa som forstaar utover hotellerne. – Presten blir kanskje med mig ut en tur utenfor byen imorgen. Iaften skal der være et selskapielig møte i sjømandskirken. Jeg tænker at ta derut igjen da. – Unge mænds kristelige forening har jeg ogsaa tænkt paa at besøke.

Nogen post har jeg endnu ikke faaet. Den gaar antagelig pakket like til postaapneriet på South Georgia. Jeg kan vel derfor neppe gjøre regning paa at faa post, før jeg kommer derned. Litt nyt hjemmefra har jeg dog faaet høre, saaledes f ex om ministerkrisen. Et par skandinaviske blade utkommer her nemlig: «Skandinaven» og Syd og Nord. De indeholder ikke meget men dog det viktigste.

Jeg kunde nok ha adskillig mere at skrive om, baade om reisen og livet hernede, men det faar være nok for denne gang. – Hils alle kjendte, som maatte spørre efter mig. De bedste hilsener til eder alle

fra eders

Kristen.

Dette brev kan gjerne cirkulere til Trygve, Kristian og Hans.

Transkribert av:
Inger-Lise Ackenhausen
Hvalfangstmuseet
2014

Arkivsignatur:
ARS-A1060YL0001-0004